

AKTA

GENERÁLNÍ KAPITULY PROVINCIALŮ

ŘÁDU KAZATELŮ

SLAVENÉ V BOGOTĚ V KONVENTU SV. DOMINIKA
OD 17. ČERVENCE DO 8. SRPNA 2007

POD PŘEDSEDNICTVÍM

FR. CARLOSE ALPHONSA AZPIROZE COSTY

DOKTORA POSVÁTNÉ TEOLOGIE

A MAGISTRA ŘÁDU

ŘÍM
GENERÁLNÍ KURIE U SV. SABINY
2007

O B S A H

Seznam účastníků a seznam zkratk	3
Kapitola I. Oznámení	3
Dopis mniškám řádu Kazatelů	3
Kapitola II. Milovat svět. Apoštolský život	5
Výzva k obnově	5
Duchovní zápal pro kázání	7
Naslouchání a umění odpovědět na oprávněné naděje	7
Rozhodnout se pro dialog	9
Účast na všeobecném poslání řádu.	11
Závěr	12
Kapitola III. Intelektuální poslání řádu	12
Prolog	12
I. Strategie pro intelektuální poslání řádu	14
Proč potřebujeme strategii pro intelektuální poslání řádu?	14
Jak můžeme takovou strategii vybudovat?	15
Kdo je odpovědný za uvedení do života strategie	16
II. Role provinciála v intelektuálním poslání řádu	16
III. Instituce pod přímou jurisdikcí magistra řádu	17
Konvent sv. Dominika a sv. Sixta – PUST (Angelicum) v Římě	18
Albertinum ve Fribourgu a teologická fakulta	19
Konvent sv. Štěpána prvomučedníka – Biblická škola v Jeruzalémě	19
Dům sv. Augustina z Hippo,	
Etiopská katolická universita sv. Tomáše Akvinského v Addis Abebě	20
Komise Leonina a Historický institut	20
Publikace	21
Kapitola IV. Bratrský život. Zápal pro dominikánský život	21
Co mění náš život?	21
1. Společný život a poslání: zápal pro spolupráci	22
2. Společný život a bratrství: zaujetí pro komunitu	24
3. Zsvěcený život: vášně být učedníkem	26
4. Kontemplativní život: Vášně pro Boha Ježíše Krista a lidstvo	29
Závěr	29
Kapitola V. Formace	30
Kapitola VI. Řízení	30
Kapitola VII. Ekonomický život	30
Kapitola VIII. Konstituce a nařízení	30
Závěr	30

SEZNAM ÚČASTNÍKŮ A SEZNAM ZKRATEK

Zatím nepřeložený text v latině.

KAPITOLA I. OZNÁMENÍ

Zatím nepřeložený text ve španělštině.

č. 1-44

DOPIS MNIŠKÁM ŘÁDU KAZATELŮ

45. Milé sestry ve sv. Dominiku!

My, vaši bratři, shromáždění zde v Bogotě na generální kapitule provinciálů, si připomínáme, co se událo před 800 lety, když jste vznikly vy, naše sestry a prvotiny plánu Dominika, našeho otce. Jordán Saský nám to popsal takto: „Aby pomohl některým šlechticům, které byly pro chudobu svých rodičů posílány na výchovu a vzdělání k bludářům, založil klášter mezi Fanjeaux a Montréalem, na místě zvaném Prouilhe. Až dodnes tam Boží služebnice mile slouží svému Stvořiteli, velmi horlivě usilují o dokonalost a vedou život skvějící se čistotou a nevinností. Jím prospívá takový život ke spáse, lidem je za příklad; je rozkoší pro anděly a milý Bohu.“ (*Libellus* č. 27)

Spolu s vámi radostně oslavujeme založení kláštera mnišek, Panny Marie v Prouilhe, první dominikánské komunity, jež stála na počátku procesu, který vedl k potvrzení řádu Kazatelů papežem Honoriem III. dne 22. prosince 1216. Vy, sestry, jste od začátku nejen podstatnou součástí řádu, ale jste v samém srdci Svatého kázání, jste „stále účinnou oporou apoštolátu bratří“ (srov. *Aniceto Fernandez*, 22. července 1971, v *promulgační listině ke zkušebnímu revidovanému vydání LCM*).

My dominikáni jsme muži a ženami slova. Naše slova však zůstávají prázdná a neplodná, nerodí-li se v mlčení. K mlčenlivému naslouchání Božímu slovu je povolán každý dominikán, ale vaše zvláštní povolání v mlčení kláštera nám neustále připomíná plodný základ veškerého našeho kázání.

Už 800 let nepřestáváte „hledat Pána Ježíše, uvažovat o něm a vyzvat ho ve skrytosti, tak aby se slovo, které vyšlo z Božích úst, nevrátilo bez účinku, ale neslo ovoce u těch, kterým bylo posláno“ (*Základní ústava mnišek*). Váš kontemplativní život, zachovávaní klauzury a mlčení – aniž byste opouštěly lidstvo jako místo setkání s Bohem –, vaše práce a hledání pravdy, vaše důvěra v Boží věrnost, zkoumání Písma s milujícím srdcem, vytrvalá modlitba a pokání, to vše zvláštním způsobem přispívá ke společnému poslání řádu.

My na této kapitule – 287. v dějinách řádu – vám jménem všech svých bratří po celém světě děkujeme, že jste pro nás kazatelkami. Děkujeme, že nám připomínáte, že evangelium si žádá, abychom na ně odpověděli celým srdcem, tak jako vy.

Jak bychom se mohli obejít bez vás v minulosti? Jak se můžeme obejít bez vás v budoucnu?

Budoucnost je pro mnoho klášterů v některých částech světa nejistá. Ocítají se ve velkých těžkostech. Další trvání dominikánského mnišského života může v takových oblastech zajistit jen úzká spolupráce mezi kláštery. Pro dobro řádu a kvůli jeho poslání vám slibujeme, že vás budeme podporovat při hledání řešení, která možná budou bolestná, ale zaručí budoucnost dominikánských klášterů celkově, spíše než pouhé přežití kteréhokoli jednotlivého kláštera za každou cenu.

Setkání mezinárodních komisí včetně Mezinárodní komise mnišek a rady magistra řádu, jež proběhlo v Prouilhe/Fanjeaux od 28. dubna do 4. května 2006, se inspirovalo myšlenkou, aby se účastníci nechali znovu zapálit ohněm Dominikova ideálu. Konalo se v rámci příprav na oslavu 800. výročí založení první dominikánské komunity. V závěru setkání bylo členům dominikánské rodiny zasláno poselství, z něhož se mohou dozvědět, na čem se dohodly a k čemu se zavázaly všechny větve řádu včetně mnišek, nicméně způsobem odpovídajícím jejich povolání (cf. IDI Nr. 443 – červen 2006).

Stěží dovedeme vyjádřit, jak velikou úctu a lásku chovají účastníci setkání vůči vám a vašemu povolání a jak nesmírně touží více vás poznat. Mladí členové dominikánské rodiny vyslovili prosbu, aby směli ‚lépe poznat mnišky a najít u nich pomoc, když pochybují o sobě i o svém povolání,‘ a na všechny bratry a sestry dominikánské rodiny se obrátili se slovy: ‚My, mladí, nemáme dost zkušeností, a proto vás žádáme, abyste nás doprovázeli v našem hledání další cesty. Prosíme, pomáhajte nám i nadále s dominikánskou formací.‘ Dominikánští laici by rádi viděli v mniškách společnice v modlitbě. Bratři chtějí, aby mnišky tvořily svou pohostinností a liturgií viditelné srdce rodiny, a tak dokázaly klást otazník k aktivismu bratří, a prosí je, aby se věnovaly trvalé formaci. Žádáme vás tedy, abyste zahrnuly všechny větve dominikánské rodiny do modliteb, podporovaly je a dělily se s nimi o plody kontemplace a vždy znovu nám připomínaly, že ‚jsme všichni povoláni ke kontemplaci a obnova kontemplativního života je jedním z největších úkolů, které stojí před naším řádem.‘ (*Timothy Radcliffe, ‚Nemůže se skrýt město položené na hoře‘*).

Až se dovrší jubileum založení první dominikánské komunity, začneme ‚nověnu let‘ od roku 2008 do 22. prosince 2016, kdy oslavíme 800. výročí potvrzení řádu. Toto devítileté období bude ‚naší poutí k počátkům,‘ na níž se pokusíme znovu objevit původní Dominikův záměr, oživit ho v dnešní církvi, společnosti a světě a společně hledat nové cesty, jak jít dál.

Jsme si vědomi toho, že se od každého z nás vyžaduje obrácení. Jako vaši bratři vás prosíme, abyste doprovázely tuto ‚devítiletou nověnu‘ ustavičnou modlitbou, abychom dokázali ‚kráčet věrní své prvotní lásce‘ (*Zj 2, 4*).

Bratr Carlos A. Azpiroz Costa, magistr řádu, nás vybídl: ‚My všichni, synové a dcery svatého Dominika, se připravme vykonat tuto pout' do našich klášterů radostně, abychom se tam napojili svěží prostotou ‚své prvotní lásky‘, abychom pocítili, že jsme u Ježíšových nohou, a tak mohli být s ním a naslouchat mu. Prožijme tento čas inten-

zívně, jako čas milosti, sdílíme s našimi kontemplativními komunitami radost z jejich zasvěcení, plodnost jejich mlčení, krásu jejich liturgie, jejich zvláštní lásku ke Slovu' (*List vyhlášující jubilejní rok, 29. dubna 2006, Prot. 50/06/465*).

Tento dopis vám, svým milovaným sestřám, nemůžeme zakončit bez doznání, že jsme si nebyli vždy dostatečně vědomi jedinečného místa, jaké vám v řádu náleží. Často jsme zapomínali, že jste prvotinami našeho otce Dominika, jež mu byly tak drahé, že jednou z jeho posledních starostí bylo postavení kláštera pro mnišky v Bologni: „Bratři, je naprosto nutné postavit dům pro mnišky, i kdyby to znamenalo na čas odložit práce na vlastním domě.“

Dominik světil kláštery mnišek nám všem. A my jsme zase svěření modlitbám a péči mnišek. Tato vzájemnost je v samém srdci řádu. Přátelství mezi bratrem, blahoslaveným Jordánem, a mniškou, blahoslavenou Dianou, je jakousi ikonou vztahu mezi bratry a mniškami. Děkujeme vám, že vedete život, který je slovy blahoslaveného Jordána „vám ke spáse, lidem za příklad, rozkošný pro anděly a milý Bohu.“

Vaše budoucnost je i naší budoucností, a je dokonce budoucností Svatého kázání, společného poslání řádu.

Bratrsky v našem svatém Oci Dominiku vaši bratři shromáždění na generální kapitule v kolumbijské Bogotě o slavnosti sv. Dominika, 8. srpna 2007

KAPITOLA II. MILOVAT SVĚT. APOŠTOLSKÝ ŽIVOT

Výzva k obnově

46. V tomto čase díkuvzdání, který nás od roku 2006 dovede až k oslavě osmistého výročí potvrzení řádu v roce 2016, magistr řádu ve své „Zprávě o stavu řádu“ adresované této generální kapitule důrazně volal, že je naléhavé, abychom se opravdu obnovili v plném dominikánském poslání. Kapitula zaslechla toto volání a vyzývá bratry, aby uvažovali o apoštolském poslání Řádu pod tímto zorným úhlem. K dosažení tohoto cíle kapitula, podtrhuje *čtyři základní rozměry pro naši misii v současnosti*. Opírá se přitom o bohatství a různost kázání našich bratří po celém světě.

47. *Kazatel je především mužem setkání a dialogu*. Traduje se, že když svatý Dominik putoval s „německými“ poutníky, chtěl odpovědět na jejich duchovní potřeby (G. Frachet, *Vita fratrum*, II, 10). Vybídl proto bratry, kteří šli s ním, aby se připravili mluvit jim o Kristu, a řekl jim: „Klekněme a prosme, abychom jim porozuměli a mohli k nim mluvit jejich vlastním jazykem a tak jim kázat.“ Tím byly naznačeny základní prvky apoštolského setkávání: setkat se, modlit se, poslouchat, vést dialog, snažit se pochopit potřeby a tak kázat.

48. *Kazatel je poslán, aby miloval svět jako Kristus, a touží dát světu poznat jeho přítomnost*. Svět, který dnes vidíme, z mnoha důvodů vzbuzuje obavy: konflikty, násilí páchané na lidstvu, vylučování na okraj společnosti, utrpení způsobené migrací, nezajištěnost mnohých, nová náboženská hnutí, která kážou výlučnost, zvrácené důsledky glo-

balizace, nebezpečí ekologických zvratů, ohrožení lidské rodiny kvůli různým politikám národní bezpečnosti. Členové dominikánské rodiny mohou dosvědčit, že prvními oběťmi toho všeho jsou hlavně chudí. Zároveň jsme svědky a občas i účastníky ohromné naděje, se kterou mnozí lidí pracují na tom, aby svět dneška a zítřka byl pro všechny obyvatelný. Svědčí o tom například *World Social Forum* a je dobře, že se jej dominikánská rodina účastní. Konstatujeme také některé pozitivní důsledky globalizace, jako je bohatství, jež může představovat od nynějška multikulturní realita našich měst, zlepšení životních podmínek díky vědě a technice, úsilí o větší rovnost mezi muži a ženami, užitek z pokroku v oblasti komunikace. Právě tento svět kontrastů v nejistotách jeho změn, které pronikají i nás samé, a v naději na jeho budoucnost máme milovat.

49. *Pro kazatele je jeho klášterem celý svět.* Proto každý z nás musí na sebe vzít svůj díl odpovědnosti za globální poslání řádu. Velmi rychlá proměna dnešního světa a intenzita očekávání, potřebná pro posílení naděje, pro nás představují „karos“: ve jménu společného poslání řádu jsme vybízeni odvážit se odpovědět na výzvy, které nás vedou mimo hranice našich komunit a provincií.

50. *Kazatel je členem dominikánské rodiny.* Z toho titulu máme s rozlišováním rozvíjet apoštolskou spolupráci mezi bratřími, mniškami, činnými sestrami, laiky a ostatními dominikánskými hnutími. Vzájemné doplňování dá větší sílu svědectví o naději.

51. [Petitio] Žádáme magistra řádu i jednotlivé provincie, aby adekvátním způsobem připravili oslavu 800. výročí potvrzení Řádu bratří kazatelů v roce 2016 tak, aby oslava ve Fanjeaux v roce 2006, která otevřela desetiletí dominikánské rodiny, mohla být příležitostí k obnově našeho kazatelského povolání.

52. [Petitio] Žádáme všechny provincie, aby uvažovaly o tom, jakým dalším způsobem spolupráce by mohly přispět k naplňování všeobecného poslání řádu, včetně zvažování případné možnosti opuštění některých aktivit v souladu se zprávou, kterou vydá socius pro apoštolský život (stov. č. 87).

53. [Commendatio] Doporučujeme, aby se budoucí regionální setkání provinciálů zabývala otázkou migrace.

54. [Exhortatio] Vyzýváme promotory pro trvalou formaci, aby bratřím nabídli prostředky umožňující lépe porozumět, jaký mají na naši činnost dopad změny, které ovlivňují náš svět.

55. [Petitio] Žádáme provinciály a jejich rady, aby podporovali spolupráci uvnitř dominikánské rodiny a pravidelně vypracovávali její vyhodnocení.

56. [Petitio] Žádáme všechny provincie a vikariáty, aby ve svých regionech podporovaly povolání dominikánských laiků do řad dominikánské rodiny, aby s nimi rozvažovaly o jejich úloze kazatelů a aby s nimi spolupracovaly v zájmu dosažení účinnějšího hlásání Evangelia. Za tímto účelem žádáme bratry, aby se seznámili se závěry poslední mezinárodní rady dominikánských laických společenství (Buenos Aires, březen 2007).

Duchovní zápal pro kázání

57. Díky kapitule jsme si uvědomili, že některé provincie jsou více zranitelné než jiné a že všichni bratři nemohou být stejnou měrou zapojeni do inovací v apoštolátu, které se objevují díky měnícímu se světu. Nicméně, všichni se podílíme na jednom poslání a výzva, abychom všichni společně obnovili náš zápal pro duchovní, apoštolský, osobní i komunitní život, se týká nás všech.

58. Všem se nám stává, že musíme někdy odmítnout apoštolské závazky, které nemůžeme přijmout, anebo konstatovat, že jsme v jistých věcech svázáni. Přesto hlavní hybnou silou našeho apoštolského nasazení je, že dokážeme ocenit touhu našich bratří a sester kázat evangelium. Navíc máme pádné důvody k posílení tohoto zápalu, když víme, že v současné době celá pětina bratří prochází počáteční formací.

59. Návrat ke svědectví prvních bratří ukazuje, že to, co u nich rozvinulo smysl pro milosrdenství a soucit v míře, v jaké se objevuje u sv. Dominika, je touha po spáse svých současníků. Naše duchovní tradice také ukazuje, jak dialog s Bohem podněcoval apoštolské povolání u prvních generací bratří. Takováto opravdovost v duchovním životě, v kontemplaci, ve slavení liturgie a v modlitbě za druhé je bezpochyby pro nás nejjistějším opěrným bodem pro získávání odvahy k hledání nových způsobů setkávání se s druhými a hlásání Slova v dnešním světě.

60. Mimoto máme možnost společného života v komunitě bratří. V jejich blízkosti nacházíme podporu a posilu, když to potřebujeme. Jsou nám dáni též jako společníci, se kterými můžeme sdílet radosti i strasti našeho poslání. V jejich společnosti také zjišťujeme, že když nás Bůh posílá kázat, povolává nás důvěrně k tomu, abychom do kontaktu s druhými zapojili celou svou lidskou osobnost. Společný život se tímto stává a měl by se stále více stávat místem, kde se naše identita kazatelů zakoreňuje do spirituality Vtělení.

61. [Exhortatio] Vyzýváme převory i komunity řádu, aby měli stále na paměti, že společný život i kontempace mají být opravdovým zdrojem apoštolského zápalu bratří.

62. [Commendatio] Doporučujeme, aby v rámci oživení společného studia konventní lektori vyzývali komunity k tomu, aby se zabývaly otázkami, se kterými se bratři potýkají při svém apoštolském působení.

63. [Exhortatio] Co se týká společného studia na celořádové úrovni, vyzýváme provinciály a regenty studií, ať požadují, aby sociové pro apoštolský život a pro intelektuální život na základě otázek, které se objevují v apoštolském životě, podněcovali spolupráci řádových studijních středisek (Fakulty sociálních studií Angelika, Historického institutu, provinčních studijních středisek, dominikánských univerzit ...).

Naslouchání a umění odpovědět na oprávněné naděje

64. Jelikož jsme povzbuzováni spiritualitou Vtělení, starost o lidskou stránku každého člověka je srdcem našeho vlastního způsobu následování a hlásání Krista. Ve světě, ve kterém bývá lidská stránka často opomíjena a izolována a opovrhuje se jí, spočívá svědectví naděje velmi často v tom, že pomáháme lidem objevit, že jsou si všichni navzájem rovni a že z tohoto titulu mají právo být každý odlišný od ostatních. To zna-

mená také přispívat k tomu, aby byly odstraňovány bariéry, které vyvstávají mezi jednotlivci, skupinami osob nebo společenskými vrstvami, čímž se má vytvořit shromáždění, o kterém mluví prorok (srov. Iz 60).

65. Řád je dnes stále více svědkem toho, že jedinci i společnosti trpí organizovaným způsobem ponižování (jako např. obchod s lidmi, nucené práce, marginalizace domorodého obyvatelstva a mnoho dalšího). Naše tradice nás morálně zavazuje k tomu, abychom podporovali respektování lidských práv a přitom brali v potaz daný kulturní kontext. Propojení mezi konfrontací s nespravedlností, solidaritou s jejími oběťmi, teologickou reflexí a hlásáním evangelia, které chtěli naši bratři v XVI. století vytvořit, je pro nás výzvou k obnově. Tento způsob konání určuje metody pro naše setkávání s realitou lidského života.

66. Pro nás kazatele je svědectví o naději vlastní způsob, jakým přispíváme k budování Církve, která je opravdovým znamením shromáždění a jednoty, místem dialogu a bratrství. Tak jak to rád říkával bratr Damián Byrne, naše charisma připomíná Církví její úlohu kázání, což je pro nás výzvou uvědomit si naši vlastní křehkost v této oblasti.

67. Spolu s Dominikem, který toužil přijít ke Kumánům, jsme si vědomi, že naše poslání nás musí táhnout více kupředu. Vskutku prioritou našeho Řádu je přijít k těm, kdo jsou vzdáleni víře, a tato starost musí podněcovat naši apoštolskou tvořivost a naši odvahu k výslovnému zvěstování Evangelia Ježíše Krista.

68. Některé provincie vyzkoušely například nové způsoby jak kázat skrze média a nové informační a komunikační technologie. Jsou to bez pochyb prostředky, které oslovují různorodou veřejnost, často vzdálenou od Církve, podporují nové způsoby komunikace mezi lidmi, a tak objevují nové způsoby mluvy pro kázání Evangelia. Výměny zkušeností stejně jako rozvoj spolupráce by jistě měly být tvůrčím podnětem pro kázání Řádu.

69. [Petitio] Jsme si vědomi, že tematika „Justitia et Pax“ vyvolává v některých provinciích častokrát rozporné diskuze. Přesto žádáme bratry, aby odhlédli od všech rozporů a vzali v úvahu, že toto téma představuje výzvu pro hlásání Evangelia. Proto znovu potvrzujeme důležitost činnosti generálních promotorů a regionálních či provinčních promotorů pro „Justitia et Pax“. Naléháme, aby jmenování provinčních a regionálních promotorů bylo doprovázeno popisem činnosti a s ohledem na země a provincie přesně a přiměřeně stanovených úkolů a byl stanoven rozpočet.

70. [Exhortatio] Jako odezvu na zprávu vydanou členy mezinárodních komisí Řádu, které se shromáždily v květnu 2006 ve Fanjeaux, povzbuzujeme bratry, aby se připojili k celé Církvi při realizaci cílů „Milénia“, podepsaných všemi členy Spojených národů (OSN) v roce 2000, aby byla ze světa odstraněna bída, která odlidštuje, a aby se podpořil celkový rozvoj člověka (srov. Dodatek).

71. [Petitio] Považujeme za velice důležitou přítomnost řádu v Organizaci spojených národů (OSN) v New Yorku prostřednictvím *Dominican Leadership Conference*, a v Ženevě prostřednictvím nevládní organizace „Dominicains pour Justice et Paix“. Děkujeme zvláště bratru Philippovi Leblanc za práci, kterou tam odvedl. Tato nevládní organizace umožnila a ještě umožní působit u mezinárodních organizací při

řešení vážných situací, kterých členové dominikánské rodiny mohou být svědky. Žádáme socia pro apoštolský život, aby určil úkoly stálého zmocněnce řádu při OSN a posoudil statuty a fungování nevládní organizace „Dominicains pour Justice et Paix“ tak, aby se její účinnost ještě zlepšila.

72. [Petitio] Dojati utrpením nevinných obětí nenávisti a násilí se po dobu této kapituly spojujeme s iránským lidem a zvláště v solidaritě s našimi dominikánskými bratry a sestrami. Žádáme každého člena dominikánské rodiny, aby si byl vědom jejich svědectví a aby se modlil za trpící iránský lid a za budoucnost smíření a míru.

73. S úctou vzpomínáme na dvacáté páté výročí mučedníků ze Salvadoru a z Guatemaly, zvláště na sestry Ita Ford a Maura Clark z kongregace Maryknoll a na našeho bratra Carlos Ramiro Morales López. Připojujeme k této památce všechny mučedníky pro víru a lásku z dominikánské rodiny.

74. [Commendatio] U příležitosti blížícího se pětistého výročí příchodu Řádu do Ameriky (1510), doporučujeme Magistrovi Řádu, všem provinciím, zvláště provinciím Ameriky a Vikariátu Svatého Dominika v Dominikánské republice, aby se s celou dominikánskou rodinou ujali iniciativy k aktivní oslavě památky první komunity, jejímž převorem byl Pedro de Córdoba. Ať tato příprava zahrnuje aktivity solidarity na pomoc těm nejpotřebnějším v karibském regionu.

75. [Petitio] Uvědomujeme si obtížné situace, ve kterých žije kolumbijský lid: chudoba, sociální vyloučení, nucené přesuny obyvatelstva, zmizení, únosy. Žádáme dominikánskou rodinu celého světa, aby se modlila za tento lid, který v prostředí takové reality bojuje za možnost žít radost z evangelijní naděje. Jsme si jisti, že tato modlitba povzbudí dominikánskou rodinu v Kolumbii vytrvat v poslání bojovat proti nespravedlnosti, v poslání k solidaritě s nejzranitelnějšími a k účasti na teologické reflexi a hlásání Evangelia.

76. [Commendatio] Doporučujeme generálnímu promotorovi pro Internet, aby ve spojení s Generální radou vhodnou formou spolupráce pokračoval v realizování „misie na Internetu“. Ať dbá zvláště na usnadnění užívání tohoto média skupinami řádu, které k němu nemají snadný přístup.

77. [Petitio] Žádáme Magistra Řádu, aby jmenoval webmastra stránek řádu, který představí do příštího pléna Generální rady plán jejich rozvoje.

Rozhodnout se pro dialog

78. Kázání řádu je charakterizováno určitými přesvědčeními: podpora svobody, hledání pravdy, postoj dialogu, důvěra v rozum, pozornost na lidství každého jednotlivce, naděje na dosažení jednoty, respekt k hledání pravdy každým člověkem. My sami hledáme pravdu, procházíme nejistotou a častokrát nedovedeme dobře rozvinout dialog mezi námi a s druhými. Přesto ale věříme, že taková přesvědčení vlastní kazateli v něm vzbudí poslání povzbuzovat skrze dialog svět naděje a soucitu, podporovat hodnoty Evangelia a přispět ke zjevování Boží přítomnosti lidem.

79. Avšak mnohé změny, jež v současnosti zasahují kultury a společnosti, hrozí vyrýt ve světě „dělící čáry“ (podle vyjádření bratra Pierra Claverie), které protirečí přesvědče-

ním oživujícím naše kázání. Proto při obnově našeho apoštolského života musíme být zvláště pozorní k následujícím skutečnostem: migrace, mezináboženské konflikty, deviace některých nových náboženských hnutí, určité těžkosti ekumenického dialogu, obavy mladých o jejich budoucnost, nové formy chudoby, ekologická rizika, narůstání integristů, útoky proti lidskému životu. Jako kazatelé chceme navzdory vážnosti těchto skutečností všude tam podporovat dialog.

80. [Exhortatio] Z důvodu vážnosti a složitosti skutečností, které byly právě zmíněny, povzbuzujeme bratry jak ke studiu, tak i k činnosti, aby se opírali o mezioborovou spolupráci a spolupracovali se kompetentními odborníky a s institucemi, které se v těchto oblastech již angažují.

81. [Exhortatio] Konstatujeme prvořadou úlohu vědeckého poznání a technologického rozvoje v proměně našeho světa, proto povzbuzujeme bratry, aby co nejvíce rozvíjeli pastorační a intelektuální aktivity na tomto poli, kde víra a věda může vést dialog ku prospěchu jednoho i druhého.

82. [Declaratio] Mezináboženský dialog je jedním z rozhraní, které bylo vyhlášeno kapitulou v Avile v roce 1986 a na které se chceme i nadále zaměřit. Toto rozhraní, které má v řádu dlouhou historii, se nás týká i dnes vzhledem oblastem, do nichž přicházíme. Právě při setkání s těmi, kteří vidí odlišně tvář Boha, objevujeme naši skutečnou identitu „být lidem pro druhé“. Toto setkání se může vyjádřit spoluprací na aktivitách pro spravedlivější a lidštější svět, a to ve spojení s ostatními církevními institucemi, které se toho stejným způsobem účastní. Tím se vytváří pevný základ pro dialog. Starost o takový dialog nám nesmí dát zapomenout na ty ženy a muže, kteří se neztotožňují s žádným náboženstvím.

83. [Petitio] Islámsko-křesťanský dialog se stal jednou z vysoce akutních otázek naší doby a jednou z velkých výzev pro naše kázání v některých oblastech světa. A to z rozdílných důvodů: globalizace, nárůst náboženského extremismu, otázky, které klade náboženský pluralismus a rozmanitost kultur. Někteří bratři se už kompetentně a odhodlaně s touto výzvou střetávají (Káhira, Istanbul, Lahore, Palermo) a společně s muslimy rozpoznávají tajemství Božího záměru. Žádáme provincie, aby podněcovaly povolání pro tento úkol a podporovaly spolupráci s těmito specializovanými centry. Žádáme též tato centra o rozvoj přizpůsobených prostředků, aby jejich práce podporovala celkové poslání řádu.

84. [Commissio] Existuje více center angažovaných v ekumenickém dialogu (jako centra v Kyjevě, v Bari, Istina v Paříži). Chceme zde podpořit jejich práci. Ukládáme sociovi pro apoštolský život a sociovi pro intelektuální život, aby bděli nad tím, aby se mezi těmito centry vytvořily pravidelné vztahy a rozvíjela spolupráce.

85. [Exhortatio] V mnohých částech světa je církev konfrontována s nárůstem nových náboženských hnutí. Nabádáme bratry, aby ve věrnosti původní tradici našeho řádu při své intelektuální a pastorační činnosti vědomě usilovali o setkání a o dialog.

Účast na všeobecném poslání řádu.

86. Svou profesí je každý bratr zapojený do společné poslání řádu. Z tohoto důvodu generální Kapitula vícekrát zdůraznila, že ve jménu misie řádu je potřeba rozvinout spolupráci mezi provinciemi při zachování subsidiarity, že je nezbytné, aby provincie uvolnily bratry i k jiným projektům než ke svým vlastním a že je naléhavé otevírat nové fundace anebo upevnit entity, které jsou prozatím křehké. Tyto společné projekty se budou snažit jak jen to bude možné o realizaci v rámci dominikánské rodiny, zvláště ve spolupráci s hnutím mezinárodních dobrovolníků (D.V.I.) a s Dominikánskou mládeží (I.D.Y.M.) Z toho důvodu:

87. [Commissio] Víceru entit nebo projektů řádu potřebuje posílit a podpořit (jako na příklad generální vikariáty Ruska, Ukrajiny a Pobaltských zemí, nebo některé entity v Africe, Asii i Evropě). Pověřujeme socia pro apoštolský život, aby do velikonoce 2008 vypracoval zprávu určenou všem provinciím, která zhodnotí, na kterých místech přítomnost Dominikánského řádu potřebuje posílit, určí konkrétní potřeby a různé stupně naléhavosti, jakož i možný způsob spolupráce. Pověřujeme každou provinční radu, aby na základě této zprávy uvážila, jak se tyto výzvy týkají její provincie a jak by na ně mohla odpovědět, a to buď vlastními silami nebo ve spolupráci (na příklad v rámci regionu).

88. [Exhortatio] Radujeme se z práce vykonané pro misi v kontinentální Číně, na které se podílí bratři z vikariátu Královny Číny a z provincie Panny Marie růžencové. Povzbuzujeme je, aby pokračovali ve svém projektu a aby konali pravidelná poradní setkání.

89. [Exhortatio] Poté co jsme konstatovali vznik nových misijních možností, povzbuzujeme i ostatní provincie, aby ve spolupráci s oběma výše zmíněnými entitami připravovaly bratry, kteří by se mohli spolu s nimi zapojit do misie v Číně. S ohledem na list papeže Benedikta XVI. z 30. června 2007, vybízíme bratry, aby se připojili k modlitbě, kterou papež navrhuje se modlit každý rok 24 května (č. 19 Listu).

90. [Exhortatio] Povzbuzujeme bratry z oblasti Tichomoří, aby pokračovali v projektech spolupráce, které již započali. Povzbuzujeme také všechny ostatní bratry, aby si uvědomili jakou výzvu dnes naše misie v Asii představuje a aby se jí dali k dispozici.

91. [Exhortatio] Mezi zmíněnými projekty v č. 87 zaměřila kapitula svou pozornost také na křehkou přítomnost řádu na Kubě. Vybízíme Magistra řádu, aby v dialogu s provincií Andalusie povolal jednu nebo více dalších provincií, které by posílily misi řádu na Kubě, a zvláště zajistily pokračování činnosti, již dosáhlo centrum „Fray Bartolomé de las Casas“.

92. [Commendatio] Dále doporučujeme toulouskému provinciálovi, aby vzhledem k památce příchodu bratří na Hispanolu požádal o pomoc další provincie a tak posílil snahu vynaloženou jeho provincií o oživení řádové misie na Haiti.

93. [Petitio] Žádáme provincie střední Ameriky, Mexika a západu Spojených států, aby pokračovaly v rozvíjení misijní spolupráce v rámci dominikánské rodiny v oblasti Maya tak, aby zde posílily inkulturaci církve a řádu. Žádáme je také, aby v rámci domi-

nikánské rodiny pokračovaly v projektu na obranu migrujících na hranicích Mexika a Spojených Států. Ať pokračují v teologickém a interdisciplinárním výzkumu fenoménu migrace.

94. [Exhortatio] Vybízíme Magistra řádu, aby ve spolupráci s provinciemi Španělska a Kolumbie vytvořil komunitu bratří v Rovníkové Guinei.

95. [Exhortatio] Vybízíme provincii svatého Tomáše Akvinského v Itálii, aby ve spolupráci s ostatními italskými provinciemi obnovila přítomnost bratří v Rumunsku a aby učinila vše pro to, aby se tento projekt realizoval již od příští generální kapituly. Žádáme, aby se v případě potřeby širší spolupráce provincie obrátila zvláště na IEOP.

96. [Petitio] Tradice řádu nás těsně pojí s modlitbou a apoštolátem Růžence. Mnohými provinciemi je tento apoštolát již poměrně dobře rozvíjen. Žádáme generálního promotora pro Růžence, aby mezi nimi podpořil vzájemnou výměnu zkušeností v této oblasti našeho kázání a aby umožnil celému řádu mít z této výměny prospěch.

Závěr

97. Kapitula v Bogotě chce vytýčit trasu cesty, na níž je každý bratr pozván, aby přispěl k vitalitě kázání v dnešním světě.

98. [Petitio] Žádáme socia pro apoštolský život a socia pro intelektuální život, aby po poradě s provinciály a spolu s Komisí pro kázání posoudili to, co bude vykonáno v tomto smyslu. Žádáme také provinciály, aby při svých vizitacích povzbuzovali komunity k účasti na obnově, která je zde navrhována.

KAPITOLA III. INTELEKTUÁLNÍ POSLÁNÍ ŘÁDU

Prolog

99. Studium musí být vnímáno jako integrální součást života každého člena dominikánské rodiny. Nestuduje pouze proto, abychom měli co říct, ale proto, že Boží Slovo proměňuje naše chápání Boha, světa a sebe navzájem. *Metanoia* je novým způsobem pochopení skutečnosti. Učitel Zákona se ptal Ježíše: „Kdo je můj bližní?“ Ježíš ho svou odpovědí v podobenství o milosrdném Samaritánovi vybídl, aby si položil jinou otázku: „Kdo byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ (Lk 10, 36). Jestliže by naše kázání nepřetvářelo myšlení lidí a stejně jako jejich srdce, upadlo by do buď moralismu nebo do sentimentality.

100. Studium je součástí naší pouti ke kontemplaci toho, jehož nalezneme v blaženosti. Prolog o intelektuálním poslání řádu *Misericordia Veritatis* generální kapituly v Providence (srov. ACG 2001, 104-135) nabízí hluboké zamyšlení nad způsobem, jak náš dominikánský život, naše kázání, naše kontemplace a hledání spravedlnosti jsou založeny na našem životě studia. Pro pochopení poslání řádu zůstává zmíněný dokument textem, ke kterému se máme vracet. Proto jeho obsah zde nebudeme opakovat.

101. Naše kázání je tudíž neoddelitelné od zanicení pro Pravdu, a to zvláště ve světě, kde je zpochybňována samotná možnost přístupu k pravdě, jak to vyjádřil Jan Pavel II v encyklice *Veritatis Splendor*. Generální kapitula v Krakově nabízí v dokumentu *De Vita intellectuali et predicatione* pronikavou analýzu této výzvy. Jsme konfrontováni s „dvojitou“ výzvou, kterou v současnosti představují relativismus (radikální pluralismus a „postmoderní“ nedůvěra vůči rozumu) a fundamentalismus. První směr zpochybňuje, že by lidský rozum byl vůbec schopen dobrat se absolutních, definitivních a všeobecných pravd. Druhý směr absolutizuje částečné pravdy a upírá rozumu uplatňování jeho přirozené kritické schopnosti.“ (ACG 2004, Krakov, 128)

102. Tato dvojitá výzva poznamenává náš současný svět: na Západě se projevuje zbabělým vyhýbáním se postavit se základním otázkám týkajících se lidské existence a napříč celým světem se projevuje šířením násilí vycházejícím z náboženského fundamentalismu. Staneme-li se muži a ženami dialogu, můžeme překonat tato dvě pokušení k relativismu a k fundamentalismu. Dialog s ostatními náboženstvími a zvláště s islámem musí zůstat základní prioritou řádu, jak to zdůrazňuje zpráva Komise pro (mezináboženský) dialog, kterou ustanovil magistr řádu.

103. Když svědčíme, že plnost pravdy je v Ježíši Kristu, vyjadřujeme tím svou důvěru ve zjevení, které jsme přijali v Božím slově. S vědomím, že veškerá pravda je v Kristu, máme být schopni pokorně přijmout pravdu, ať už se nachází kdekoli. Jsme dědici bohaté intelektuální tradice, zvláště tradice učení sv. Tomáše Akvinského, kterou musíme studovat, milovat a předávat. Skutečnými dědici sv. Tomáše budeme pouze tehdy, budeme-li mít takové zanicení pro pravdu, které nás nenechá uzavřen v jistotách hotoových odpovědí. Usilujeme proto o přiblížení se k tajemství Boží pravdy, která přesahuje všechna slova. Musíme mít tudíž odvahu pustit se do rozhovoru se všemi, kteří hledají pochopení skutečnosti a moudrost. Musíme mít odvahu ztratit pevnou půdu pod nohama, abychom jako sv. Tomáš dospěli k tomu, že o pochopení musíme úpěnlivě prosit Boha. Sv. Dominik chtěl, abychom byli žebravým řádem, který žebrá nejen o chléb ale také o moudrost.

104. Toto zanicení pro pravdu má rozhodující význam také pro naše poslání uvnitř církve. Jsme syny a dcerami sv. Dominika *in medio Ecclesiae*. Naše úsilí ve prospěch jednoty pravdy v Kristu se odráží v naší starosti o jednotu řádu a církve. Charisma kazatelského řádu vyžaduje, abychom zachovali jednotu, když kážeme: „jedno je tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech“ (Ef 4, 4-6).

105. Sv. Kateřina Sienská je pro nás svědkem trvalé dominikánské starosti o jednotu církve. V současné církvi, která je často poznamenána ideologickými rozděleními, zvláště vystupuje do popředí naše prorocké poslání. Toto poslání se zakládá na naší důvěře v jednotu pravdy, která je v Kristu. Magistr řádu ustanovil komisi „Pravda v lásce“, která má řádu pomáhat překonávat teologická napětí, jež mohou náš život zraňovat stejně jako obohacovat.

106. Toto soustředění plnosti pravdy v Kristu přesahuje její jakékoliv teologické uchopení. Trvalé putování církve k tomu, který je Pravda, vždy zahrnovalo momenty napětí, a to od roztržky mezi Petrem a Pavlem v Antiochii až do dnešních dnů. Tyto momenty napětí vznikají, když se potýkáme s tím, jak sladit tradici s novými přínosy. Někdy se stává, že se naši bratři dostávají do napětí s nejvyššími církevními autoritami. Teologické hledání se může na první pohled jevit tak, že nezachovává věrnost tradici. Přesto však plníme svou úlohu uvnitř církve s oddaností, když povzbuzujeme naše bratry a sestry v jejich úsilí o hledání pravdy a když se nezdráháme nabídnout jim podporu a povzbuzení ale také bratrskou kritiku. Řád by měl být v církvi vzorem odpovědné, kritické a bratrské debaty.

107. Máme-li uvnitř církve plnit své poslání, řád potřebuje, aby jeho život studia byl životný. Jak to během posledních let opakovala každá generální kapitula, je nutné, abychom formovali bratry na nejvyšší intelektuální úrovni. Opakované výzvy kapitul byly však ve velké míře neúčinné. I když jsou provincie vystavovány mnohým tlakům, aby odpovídaly na ostatní potřeby, náš intelektuální život zůstává základem pro celé naše poslání. Řád má zájem na tom, aby se jeho vlastní instituce stávaly vynikajícími centry, ovšem aniž by jim poskytoval nezbytnou podporu. Opakování výzev, které nemají účinek, podřívá autoritu slov, která pronášíme (srov. *Relatio MO* 163-165).

108. Jak tedy můžeme postoupit dopředu? Tato kapitula jakožto nejvyšší autorita řádu prohlašuje, že nastal čas k přijetí praktičtějších rozhodnutí, chceme-li, aby se naše poslání rozvinulo. Řád potřebuje mít pro své intelektuální poslání strategii, která mu pomůže odpovědět na priority naší doby, vyjasnit vztahy mezi institucemi pod přímou jurisdikcí magistra řádu a provinčními studijními a vědeckými institucemi, a dále řád potřebuje zajistit, aby se náš intelektuální život mohl rozvíjet ve všech regionech, kde se řád nachází.

109. Generální kapitula v Krakově udělala užitečnou analýzu role regenta studií (srov. ACG 2004, 114-160). Pro skutečné rozvinutí intelektuálního života na úrovni provincií je nutná hlubší analýza úlohy provinciála a jeho spolupráce s regentem studií a s moderátory provinčních studijních středisek (srov. *Relatio MO* 71).

110. Nastalo období, které je pro život řádu okamžikem naděje. Mnohá rozdělení předchozích let jsou ve velké míře překonána. Dostává se nám milosti, že ve většině řádových entit máme povolání. Musíme se této příležitosti chopit s odvahou.

I. STRATEGIE PRO INTELKTUÁLNÍ POSLÁNÍ ŘÁDU

Proč potřebujeme strategii pro intelektuální poslání řádu?

111. **Poslání.** Také dnes má naše intelektuální tradice mnoho co nabídnout. Církve s námi počítá v tom, že se budeme angažovat v nejdůležitějších výzvách naší doby. Tato strategie by nám měla pomoci lépe odpovědět na to, co se od nás očekává jak na lokální tak na universální úrovni, a lépe zajišťovat naše instituce, především ty nejzranitelnější.

Využívání nových technologií komunikace ve službě kázání a studia může být velkou pomocí.

112. **Operativní charakter.** Řád už má *Ratio Studiorum Generalis* a provincie mají *Ratio Studiorum Particularis*. Strategie pomůže magistru řádu a provinciím při volbě toho, co mají podniknout, a pomůže vytvořit dynamické prostředí sloužící intelektuálnímu poslání řádu.

113. **Formace.** Mnohá povolání v mnoha provinciích jsou pro řád požehnáním. Tam, kde je mnoho bratří ve formaci, je často obtížné poskytnout jim adekvátní dominikánskou intelektuální formaci. Na tuto potřebu musíme odpovědět.

114. **Priority.** Někdy dochází k napětí mezi prioritami provincií, které mají starost o svá vlastní střediska studií, a potřebami institucí pro přímou jurisdikci magistra řádu. Zamýšlená strategie by měla vyjasnit naše očekávání od těchto institucí, jejich roli v rámci poslání řádu a jejich vztah k provinčním institucím.

115. **Spolupráce.** Tato strategie by měla usnadnit spolupráci mezi institucemi v rámci regionů v řádu, či mezi institucemi, které používají stejný jazyk, nebo mezi těmi, které zaměřují na stejnou specializaci.

Jak můžeme takovou strategii vybudovat?

116. Nejdříve potřebujeme analýzu aktuální situace intelektuálního života a poslání řádu. V případě nutnosti bude vhodné obrátit se na specialisty s žádostí o pomoc. Jaké jsou naše zdroje? Jaká máme centra studií? Jaké jsou jejich specializace? Kterými kvalifikovanými bratry disponujeme a v jakých oborech?

117. [Commissio] Ukládáme sociovi pro intelektuální život, aby spolupracoval s provinciemi na shromáždění potřebných údajů (které budou předloženy budoucímu kongresu regentů, srov. č. 119) způsobem, který ujasní naši současnou situaci.

118. [Petitio] Ve většině regionů řádu už probíhají pravidelná setkání regentů. Žádáme, aby tato setkání vždy vyhotovila zprávu určenou sociovi pro intelektuální život, která jasně postihne silné a slabé stránky intelektuálního života v daných regionech.

119. [Commissio] Ukládáme sociovi pro intelektuální život, aby za dva roky zorganizoval kongres regentů studií celého řádu, který se na základě údajů získaných podle č. 117 a 118 bude zabývat situací intelektuálního života řádu a jeho vztahem k rozvinutí našeho poslání.

120. [Commissio] Ukládáme Stálé komisi pro podporu studií, aby analyzovala výsledky kongresu regentů a aby pro příští generální kapitulu připravila zprávu, která bude zahrnovat návrhy na rozvoj našeho intelektuálního života, bude určovat priority a výzvy, a to ve světle těchto kritérií:

Kritérium jazyka: Přítomnost řádu v hlavních jazykových oblastech.

Geografické kritérium: Přítomnost, silné a slabé stránky institucí v různých částech světa tak, aby mohly sloužit poslání řádu a formaci našich studentů.

Vysoce specializovaná centra: Označit vysoce specializovaná centra, která potřebují stálou podporu a rozvoj.

Zdroje: Naše zdroje jsou omezené. Řád potřebuje na lokální i na universální rovině kritéria, podle kterých může zvolit priority se zřetelem na dostupnost bratří a na ekonomická omezení.

Kdo je odpovědný za uvedení do života strategie

121. Strategie by mělo pomoci řádovým autoritám – provinciálovi s jeho radou, provinční kapitule, magistrovi řádu a generální radě, generální kapitule – přijímat účinná rozhodnutí, aby se intelektuální poslání řádu mohlo rozvíjet koherentním způsobem.

II. ROLE PROVINCIÁLA V INTELEKTUÁLNÍM POSLÁNÍ ŘÁDU

122. Sv. Dominik s sebou stále nosil *evangelium svatého Matouše a listy svatého Pavla, vodil bratry do škol a posílal je do větších měst, aby studovali, kázali a vytvořili konvent* (LCO 76). Tato „ikona“ sv. Dominika může inspirovat každého bratra, zvláště ty, kteří vykonávají autoritu, což se týká především provinciála. V dnešní době se jedná hlavně o podporu studia a vytváření pro něho nezbytných podmínek (LCO 87). Sv. Dominik pobízí každého provinciála, aby si sám cenil studia a věnoval se mu, neboť bez něho by nebyl schopen rozpoznávat znamení času (LCO 339, 1°). Naše tradice ho rovněž vybízí k tomu, aby jako způsob uvažování používal *questio*. Tuto intelektuální disciplínu at' zařazuje do programu provinční rady. Sv. Dominik tím, že si vybral ke studiu Matouše a Pavla, kteří jsou zároveň rozdílní a doplňující se, je navíc inspirativní „ikonou“ vzhledem k úloze provinciála, která spočívá v tom, že umožňuje bratřím s různým teologickým zaměřením vzájemně si naslouchat, vést spolu dialog a začlenit se do života provincie.

123. V úloze podporovat studium není provinciál sám, ale má institucionální spolupracovníky: regenta (LCO 93, § I); komisi pro intelektuální život, která zahrnuje moderátory různých středisek studií (LCO 92-bis); promotora pro trvalou formaci (LCO 89, § III). Všichni tito spolupracovníci pracují *sub auctoritate* provinciála. Tato a jí podobné formulace, jako např. *moderatorium „subditur priori provinciali“* (LCO 237, § II), neznamenají nadvládu nebo kontrolu, ale vyjadřují jeho úkol „dávat vzrůst“, v daném případě pracovat na rozkvětu studia u bratří. Vyjadřují nadto trvalou snahu moudrosti, která zaměřuje úsilí jednotlivců i institucí k jejich cíli, jímž je pochopení a sdílení evangelia vedoucí až k patření na Boha.

124. Úkoly provinciála ve vztahu ke střediskům institucionálních studií jsou mnohé (srov. LCO 231). Zdůrazňujeme úkol pověřovat bratry vyučováním – *munus docendi* (LCO 231, 4°) a hlavně připravit profesory způsobilé k intelektuální formaci bratří (LCO 231, 3°). Provinciál rozhodujícím způsobem vstupuje také do výběru specializací bratří po jejich institucionálních studiích.

125. Předchozí kapituly vyjádřily k tématu přípravy profesorů řádu stížnosti: neochota při hledání a povzbuzování mladých bratří, kteří mají předpoklady pro vyšší studia (ACG 2001, Providence, 126), nedostatečná iniciativa při formaci nových profeso-

rů ve studijních střediscích (ACG 2001, Providence, 135.142b; ACG 2004, Krakov, 147), tendence snadno odvolávat ze studií a z vědecké práce bratry, kteří se k tomuto připravovali (ACG 2004, Krakov, 152). Je nutné poznamenat, že ve skutečnosti během posledních let mnoho mladých bratří přišlo do našich studijních středisek a do institucí pod přímou jurisdikcí magistra řádu. Především provinciálům přísluší, aby pokračovali v tomto úsilí, které přináší prospěch jak každé provincii, tak celému řádu.

126. Provinciálovi také přísluší, aby podporoval studium přesahující rámec počáteční či doplňkové formace. Na jeho vedení záleží, zda bratři budou mít možnost vyhradit si určitou dobu pro intenzivnější studium (LCO 85 II). Je to rovněž provinciál, který některému bratru může dovolit navštěvovat universitu, a to i během počáteční formace (LCO 243). Nenechat se vést pouze momentálními potřebami je projevem rozlišování a odvahy.

127. Stejně tak je na provinciálovi, aby se projevoval jako muž schopný rozlišovat a vést dialog, když má udělit dovolení potřebné pro vydání knihy (LCO 139-bis, § I), když v té věci vyvstanou pochybnosti (LCO 139-bis, § II-IV) anebo když je některý bratr obviněn, že se zveřejněním výsledků svého bádání vzdálil od *sentire cum Ecclesia* (LCO 80; srov. také 86 § III; 93, § I, 7°).

128. Regent studií, jakožto předseda komise pro intelektuální život, má podporovat a koordinovat veškerý intelektuální život provincie (LCO 93, § I, 1°). Úkol provinciála spočívá především v tom, že podporuje bratry nesoucí v provincii odpovědnost za studia. Dobrá spolupráce mezi regentem studií a provinciálem má podstatný význam. Provinciálovi přísluší, aby v životě studia řádu podněcoval a udržovat vztahy na třech rovinách: mezi konventy v provincii, s ostatními provinciemi (LCO 89, § I, 3; srov. ACG 2001, Providence, 144.147; ACG 2004, Krakov, 136) a s magistrem řádu (LCO 89, § I, 2°). Jestliže se provinciál chopí tohoto úkolu, podporuje tím strategii, která má být ve službě intelektuálního poslání řádu.

III. INSTITUCE POD PŘÍMOU JURISDIKCI MAGISTRA ŘÁDU

129. Jestliže „člověk není živ jen chlebem“, ani naše studijní střediska nežijí pouze z rozpočtů a ze struktur. Potřebují, řád důvěřoval bratřím, kteří se jim plně věnují, a aby všichni důvěřovali v bohatství naší tradice. Potřebují také, aby působila věrohodně, což předpokládá, že se jejich odbornosti dostává uznání a že podstupují pravidelná hodnocení. Musí se také jednoznačně začlenit do charismatu a poslání řádu, aniž by zapoměla na náš společný život, na život modlitby a na kázání.

130. Protože řád nemůže dělat všechno a působit všude, je nezbytné, aby každé studijní středisko a každá instituce pod přímou jurisdikcí magistra řádu našly své místo ve strategii pro intelektuální poslání, kterou chce řád definovat a uvést do života. V tomto duchu se vyslovujeme k přítomným naléhavým potřebám a zároveň naznačujeme směřování do budoucnosti.

Konvent sv. Dominika a sv. Sixta – PUST (Angelicum) v Římě

131. Poté, co jsme vyslechli rektora PUST, prostudovali jeho zprávu a vypracovaný Strategický plán, který se uvádí do života:

— Povzbuzujeme bratry, kteří se plně věnují vyučování navzdory nedostatečným materiálním podmínkám.

— Uznáváme hodnotu a význam Strategického plánu vypracovaného pro PUST a podporujeme pokračující úsilí o jeho uskutečnění.

— Vítáme, že v rámci boloňského procesu bude přistoupeno k evaluaci.

— Oceňujeme průhlednost vyúčtování, které bylo předloženo Kurii řádu.

— Vyzdvihujeme podporu, kterou PUST prokazuje četným studijním střediskům řádu, především prostřednictvím přidružení (afiliací).

— Gratulujeme filosofické fakultě PUST, že zorganizovala Kolokvium o relativismu a fundamentalismu, které doporučila generální kapitula v Krakově (ACG 2004, 141), a také že vydala Akta tohoto kolokvia.

— Konstatujeme, že se uskutečnila konventní kapitula *ad modum capituli provincialis*, jak to nařídila generální kapitula v Krakově (ACG 2004, 167).

132. Rozhodnutí, která se musí v současnosti učinit, a strategie, která má být v blízké budoucnosti uvedena v život, musí brát v úvahu tyto skutečnosti:

— Snižování počtu kněžských a řeholních povolání a studentů teologie, zvláště v Evropě.

— Zvyšování počtu universit a fakult v Římě stejně jako italských regionech, což má za následek konkurenci mezi institucemi a snižování počtu studentů na sekci PUST, která vyučuje v italštině. Studentů studujících v angličtině je na PUST více.

— Neuspokojivé životní podmínky profesorů na ekonomické úrovni (nákup knih, vybavení elektronikou, nutnost sekretariátu pro akademické autority).

— Scházející místo pro život a formaci mladých bratří, kteří konají doplňková studia v Římě – na PUST anebo v jiných entitách.

Naléhavé potřeby:

133. [Commissio] Pověřujeme syndika řádu, aby se s rektorem PUST a s převorem konventu zabýval otázkou, jak zlepšit pracovní podmínky profesorů.

134. [Commissio] Pověřujeme syndika řádu, aby se zabýval otázkou financování naléhavých oprav budov *Angelika*.

Krátkodobá strategie:

135. [Petitio] Žádáme, aby se konventní kapitula *ad modum capituli provincialis* scházela každé tři roky (srov. *Relatio MO* 86a).

Aby byla PUST lépe začleněna do poslání celého řádu:

136. [Commissio] Pověřujeme socia pro intelektuální život a rektora PUST, aby se zabývali otázkou, za jakých podmínek se může vytvořit spolupráce mezi našimi studijními středisky specializovanými na studium sv. Tomáše a mezi PUST, především organizováním mezinárodních kolokvií.

137. [Commissio] Pověřujeme rektora PUST a akademické autority, aby zahájily spolupráci mezi PUST a formačními centry, fakultami, instituty a universitami v Itálii.

138. [Commissio] Pověřujeme rektora PUST, aby pro setkání Direktororia připravil jednou za rok zprávu o realizaci Strategického plánu PUST.

139. [Commissio] Pověřujeme magistra řádu a socia pro intelektuální život, aby se ve spolupráci s provinciálem Římské provincie sv. Kateřiny Sienské zabývali otázkou vytvoření komunity, která by mohla přijímat mladé dominikány studující v Římě.

Albertinum ve Fribourgu a teologická fakulta

140. Navzdory úbytku řeholních a kněžských povolání zůstává teologická fakulta ve Fribourgu nejdůležitější (přibližně 400 studentů) a nejmezinárodnější ve Švýcarsku. Připomínáme tyto skutečnosti:

— Vynikající pracovní podmínky profesorů vyučujících na Universitě ve Fribourgu (platy, knihovny, komunitní prostředí v Albertinu a v komunitě Saint-Hyacinthe švýcarské provincie).

— Albertinum a v konvent Saint-Hyacinthe nabízejí studentům stipendia.

— Tituly udělované universitou jsou diplomy vydávané státem a nikoli pouze kanonické.

— Trojstranná dohoda mezi Velkým kancléřem, Švýcarskou biskupskou konferencí a státem Fribourg byla obnovena v roce 2004. Tato dohoda řád zavazuje a platí až do roku 2015. Otázka dalšího působení řádu na universitě ve Fribourgu není tudíž aktuální až do roku 2013 (kdy je nutno oznámit eventuální odstoupení).

141. [Commissio] Pověřujeme socia pro intelektuální život, aby s provinciály a regenty studií zkoumal, zda je možné navrhnout kandidáty pro dvě katedry, které se brzy uvolní na frankofonní sekci: dějiny církve a exegeze Nového zákona.

Konvent sv. Štěpána prvomučedníka – Biblická škola v Jeruzalémě

142. Biblická škola se musí potýkat s obtížnou politickou situací Blízkého východu. Navíc se povolání biblisty stává v řádu a církvi méně častým. Poslání Biblické školy je proto o to důležitější a podpora řádu nezbytná.

143. Současnou situaci školy charakterizuje obnova profesorského sboru; přítomnost studentů a badatelů z celého světa; spolupráce s jinými řádovými i mimořádkovými centry výzkumu a vyučování; vědecký profil školy, jehož plodem jsou publikace a vědecký projekt „Bible ve svých Tradicích“, na kterém na mezinárodní úrovni spolupracuje více bratří z Biblické školy, z řádu a další exegeté; účast studentů na životě konventu; zdravá finanční situace.

Naléhavé potřeby:

144. Biblická škola, kterou v roce 1890 založil P. Lagrange, byla v roce 1920 pařížskou Académie des Inscriptions et Belles Lettres prohlášena za Francouzskou archeologickou školu. Z tohoto titulu škola dostává roční příspěvky od Ministerstva zahranič-

ních věcí. I kdyby v budoucnosti škola už neměla mít vlastní archeologická naleziště, je nezbytné, aby měla kompetentního bratra schopného pracovat na poli vztahů mezi archeologií a biblickým textem. Je to také významné pole současného biblického bádání.

145. [Commissio] Proto pověřujeme socia pro intelektuální život a provinciály Toulouse a Francouzské provincie, aby hledali bratra, který se zajímá o bibli a o archeologii.

146. [Commissio] Pověřujeme provinciály a regenty studií řádu, aby nejen posílali bratry studovat na Biblickou školu, ale také vytipovali několik bratří (frankofonních či nikoli), kteří se zajímají o některou specializaci v oblasti literatury Blízkého východu a orientalistiky. Škola jim může zajistit veškerou nezbytnou pomoc, aby se mohli vzdělávat v Evropě, Spojených státech nebo Izraeli.

Dům sv. Augustina z Hippo, Etiopská katolická universita sv. Tomáše Akvinského v Addis Abebě

147. Kapitula v Krakově povzbuzovala komunitu nového domu sv. Augustina z Hippo v Addis Abebě, aby pokračovala v úsilí o zřízení katolické university (ACG, 2004, 202). Tento projekt úspěšně uskutečňuje několik bratří filipínské provincie. Po třech letech bere kapitula na vědomí tyto skutečnosti: otevření University s pěti fakultami v nejbližší době – prozatím v *Nazareth High School*; spolupráce mezi více větvemi dominikánské rodiny; zahájení výstavby na pozemcích university; malý počet bratří v komunitě sv. Augustina z Hippo.

148. [Commissio] Pověřujeme magistra řádu, aby posílil komunitu a jmenoval jednoho bratra ředitelem projektu (*Project Director*). Tento bratr bude přímo odpovědný Italské biskupské konferenci za realizaci projektu a za vyúčtování prostředků daných k dispozici.

Komise Leonina a Historický institut

149. Spolu s magistrem řádu kapitula uznává, že Komise Leonina a Historický institut řádu plní velmi specializovaný úkol a to na vysoké úrovni (srov. *Relatio MO 75*). Tyto instituce přispívají k naší důvěryhodnosti v intelektuálním světě.

150. [Petitio] Žádáme odpovědné činitele těchto institucí, aby se zamysleli nad tím, jak dát k dispozici nejlepší výsledky jejich bádání dominikánské rodině.

151. [Petitio] Žádáme provinciály, aby poskytovali podporu bratřím, kteří jsou vybaveni k těmto dvěma odborným úkolům: práce na kritickém vydání děl sv. Tomáše Akvinského a bádání a publikace týkající se dějin řádu (srov. *Relatio MO 75*).

152. [Petitio] Žádáme magistra řádu, aby se obrátil na Svatý stolec s prosbou o ekonomickou pomoc na podporu práce Komise Leonina a na její publikace. Byl to právě Svatý stolec, který řádu svěřil toto poslání.

Publikace

153. [Commissio] Pověřujeme syndika řádu a socia pro intelektuální život, aby se obrátili na provincie a našli způsob, jak zajistit, že se do každého entity řádu dostanou dominikánské publikace, které jsou uloženy ve skladech na Sv. Sabině v Římě.

154. [Petitio] Žádáme odpovědné činitele *IDI* a *Analecta*, aby za pomoci internetu zpřístupnili plody své práce všem komunitám bratří a sester řádu. Takto budou k dispozici co největšímu počtu zájemců při minimálních nákladech.

KAPITOLA IV.

BRATRSKÝ ŽIVOT.

ZÁPAL PRO DOMINIKÁNSKÝ ŽIVOT

155. Vzdáváme Bohu díky za bratry, kteří skrze své životní radosti i bolesti, stále žijí věrní svému zasvěcení. Když jsme vzpomínali na život sv. Dominika a společně jsme o něm hovořili, začali jsme plněji docenovat bohatství našeho bratrského života, jak jej představují naše konstituce a akta předcházejících generálních kapitul, především ta Krakovská (ACG 2004, 213-259). Rozhodli jsme se nabídnout tuto úvahu, abychom povzbudili každého z nás v tomto zápalu pro dominikánský život a upevnili autentický způsob prožívání bratrského života. Věříme, že obsahuje naléhavá témata pro znovuoživení našeho komunitního života a věříme, že bude zdrojem pro naše osobní rozjímání, naše kapituly, komunitní setkání a schůze. Naše modlitba za každého z nás je, aby Bůh mohl pokračovat v rozdmýchávání našeho zápalu pro dominikánský život a pro kazatel-ské poslání.

Co mění náš život?

156. Naše tradice nám říká, že v roce 1203, dva muži, biskup Diego z Osmy a svatý Dominik započali na žádost Kastilského krále nečekanou cestu, aby splnily jednoduchý úkol, který vedl k nepředvídanému. To zapálilo svatého Dominika nenasytitelnou touhou: kázání a založení řádu kazatelů.

157. V Dominikově duchu a srdci vzniklo, jedné noci během této cesty, nové vědomí. Když dorazil do hostince, potkal hostinského, který zastával učení albigenických, formující jeho život. Začali spolu hovořit a strávili noc ve společném sdílení své víry a svých vlastních příběhů, jejich společných bodů a rozdílů. Můžeme si představit, kolik se jeden od druhého naučili. Sv. Dominik, živen plody své komtemplace, si začal uvědomovat dobrotu hostinského, skrze jejich jistě vášnivý rozhovor, jenž vyústil v přesvědčení víry dvou mužů.

158. Nyní i v budoucnu jsme vyzýváni zkoumat a hodnotit smysl a živost našeho bratrského života, když vzpomínáme na tuto dobře známou událost. Ona nám připomíná nezbytné složky pro plodný komunitní život: sdílet víru v Ježíše Krista; vyprávět si své osobní příběhy abychom tak mohli růst ve vzájemném porozumění; naslouchání; sebeuvědomování; vidět pohled druhého; a být otevřený ke změně.

159. Důležité v tomto příběhu je, jak byli změněni sv. Dominik a hostinský. Ten se vrátil k plnosti víry v Ježíše Krista. Sv. Dominik se nevrátil do Osmy, aby zakončil svůj život jako řeholní kanovník a podpřevor. Změněn tímto setkáním se zapojil do poslání kázat a od té doby je znám jako „bratr Dominik“. Tato událost, mezi jinými (např. znamení ve Fanjeaux, shromáždění prvních žen do kontemplativní komunity a založení řádu) změnila jeho život.

160. Začátky našeho řádu byly různým způsobem poznamenány. Jedno je jisté: Bůh volal sv. Dominika, pro nej zapáleného, k něčemu novému a vyzývavému, kde rozmlouva bude hrát důležitou úlohu. Tento zápal vdechl sv. Dominiku touhu shromáždít ostatní, aby s ním kázali pro spásu všech. Předvídal, že plody svatého kázání se uskuteční, když budou bratři žít radostně v jednom duchu a s jedním srdcem, vždy připraveni být poutníky pro evangelium i pro své bratry a sestry. Bůh nás nepřestává povolávat k novým věcem a vyzývá nás k bratrskému životu, který se nás zmocní s radostí a zápallem.

1. Společný život a poslání: zápal pro spolupráci

161. Kapitula ukazuje komunitní charakter řádu. Jak řekl magistr řádu ve svém *Relatio* (92) „Praxe komunitního života připravuje a podněcuje kázání a sama je jím ztvárnována a zúrodnována (LCO 1, § IV)“. Tak tedy osou dominikánského života a půdou z které vyrůstá je komunita. Důležitost a nezbytnost komunity, která podporuje poslání kázat, potvrzuje dominikánská tradice: „Společný život je v řádu považován za podstatný, když žije kázání a nejen podporuje osobní život bratra. Hodnotný společný život vyživuje a činí věrohodným poslání komunity“ (*Relatio MO* 89). Uvažme nyní některé aspekty důležité pro plodnou rovnováhu mezi posláním a společným životem.

A. Příslušnost a poslání

162. Na počátku svého apoštolského života zakoušel sv. Dominik na jihu Francie, jak je i bezvadné kázání bez pomoci komunity obtížné a málo užitečné. Naše komunity jsou vytvářeny lidmi, kulturami, zájmy, sny a různými nadějemi, ale je zde něco co nás všechny sjednocuje: byli jsme pozváni Kristem a zvolili jsme si jej následovat, podle charizmatu sv. Dominika. Od této chvíle tvoříme komunitu bratří, kteří mohou říci: „tato komunita je vskutku naše“, „tento vikariát je opravdu náš“, „tato provincie je skutečně ta naše“, „tento řád je naším řádem“. Naše totožnost zahrnuje zřetelný význam příslušnosti, kterou pocítujeme jako úžasný dar.

163. Komunita žije pro poslání, vždy v pohybu a v hledání druhého. Jejím smyslem bytí je setkání s druhým v jeho konkrétní situaci, rozmluva o Bohu a o království. Jestliže ztratí tento rytmus, není již sama sebou a nepřináší už svědectví. Je tedy nezbytné, aby komunita, podněcována převorem, byla podporována v plnosti společného života a v ohlašování Božího království, díky společným setkáním a konventním kapitulám.

B. Komunitní plán

164. Při mnoha příležitostech jsme se ptali, jak uvést v soulad napětí mezi posláním a bratrským životem. Komunitní projekt je nástrojem, který toto napětí činí pozitivním

(srov. ACG 1992 Mexiko, 39; ACG 1995 Caleruega, 44; ACG 1998 Boloña, 127-132; ACG 2001 Providence, 272-275). Tento projekt náleží všem, aby celá komunita kázala a vydávala svědectví (srov. LCO 311). Tento projekt není udělán jako naplánovaný rozvrh hodin a úkolů; je nástrojem k prohloubení vztahů mezi námi, k upevnění upřímné komunikace a zapojení všech do poslání. Je nezbytné, aby každá z komunit vždy ročně vypracovala a zhodnotila svůj komunitní projekt, nezbytný to prostředek ke zlepšení společného života. Tento projekt nemá pouze usilovat o pastorační práci, komunitní liturgii a ekonomickou organizaci; komunita zde musí vyjádřit také cíle a prostředky které si dává, aby se stala místem učení, setkání, slavení a domem kázání (srov. ACG 2004 Krakov, 219-226). Komunitní projekt musí také zahrnovat priority zvažované v projektu provinčním a řádovém. Kanonické vizitace jsou vhodnou příležitostí ke společnému rozhodování ve světle společně vypracovaného projektu (srov. ACG 1992 Mexiko, 40).

C. Bratři spolupracovníci v našem poslání

165. Celá komunita spolupracuje na našem poslání, všichni jsme za ně spoluzodpovědní. Komise pro studium církevní povahy řádu a úlohu bratří spolupracovníků v řádu – komise, které upřímně děkujeme za vhodnost její práce – připomíná, vzhledem k tomu, co bylo řečeno v Boloni (ACG 1998, 135-137) a v Krakově (ACG 2004, 250-251, 257-258), že „všichni členové řádu, kněží a bratři spolupracovníci, jsou na prvním místě bratry ve svatém Dominiku, kteří se snaží žít společně v komunitě bratří ve službě kázání“ (Zpráva komise, str. 2). Z tohoto důvodu, chtěl být svatý Dominik nazýván „*frater Dominicus*“ (Montpellier 1206; srov. Jordán Saský, *Libellus* 21; srov. Pedro Ferrando, *Narración* 14). Když skládáme profesi v řádu, stáváme se všichni bratry v řeholním životě. Všichni jsme spolupracovníky, a přestože se naše apoštoláty různí, všichni spolupracujeme na stejném poslání. Zdůrazňujeme ještě jednou, že služba kázání je svěřena především celé komunitě, a v této službě jsou různé cesty, kde se nevysvěcení bratří také podílejí na poslání řádu. Tato skutečnost nebrání považovat řád za „kněžský“ (srov. LCO IV), ale vylučuje klerikalismus: je několik způsobů jak prožívat dominikánské povolání. Všechny jsou krásné, důležité a potřebují být pěstovány. Proto promotori pro povolání na úrovni provinční i místní a jak je to možné i meziprovinční musí povzbuzovat a představovat různé formy povolání dominikánského života: jako bratří vysvěcení a nevysvěcení. Rovněž zjišťujeme bohatství přinášené účastí nesyvěcených bratří na provinčních i generálních kapitulách. Oceňujeme, že magistr řádu pokračuje v postupu v tomto smyslu tak, aby tyto úvahy byly uplatněny v různých celcích řádu.

D. Výzvy

166. Velmi často se komunity věnují mnoha úkolům, nachází se v konfrontaci s problémy a mohou ztratit kontemplativní rytmus, což činí obtížnějšími společenské styky. Odráží se to když říkáme: „obtížně se sdílíme“, „komunita nám nepomáhá“, „mou komunitou je ta nebo ona skupina“, „je nás málo a jsme staří“, „má rodina potřebuje mou pozornost a mou pomoc“, „mám své sliby“ ... Komunita musí také hledat odpovědi na tyto situace, vytvářet prostor pro setkání s Bohem a s bratry, například upřímnou vý-

měnu názorů, aby se daly dohromady naše zkušenosti, okamžiky modlitby, které posilují společenství a příležitosti být spolu a sdílet i zábavu.

167. Během kapituly jsme slyšeli bratry, kteří nám vyprávěli o těch, jež žijí na místech, kde zuří válka, násilí a nedostatek svobody. Byli jsme ohromeni způsobem, kterým se tito bratři navzájem podporují a zůstávají věrni poslání, které obdrželi. Toto svědectví nám pomohlo překročit naše stanoviska, příliš spjatá s místy našeho usazení. Často se domníváme, že čelíme v našich konkrétních situacích příliš mnoha vážným těžkostem a problémům. Když slyšíme bratry, jež žijí v tak obtížných souvislostech, a když jim otevíráme svá srdce, jsme zváni obrátit se k tomu co je zásadní a vzbuzuje to naši solidaritu. Byli jsme povoláni přijímat jeden druhého a podporovat se jako bratři. Síly pro boj s těžkostmi, které nikdy nechybí, se jistě rodí z kontemplace. Každá komunita v řádu je povolána, aby se stala „domem kázání“, neboť žijeme tím, co kážeme.

2. Společný život a bratrství: zaujetí pro komunitu

A. Společenství a komunikace

168. Společný život je ovocem nepřetržitého dlouhého učení, aby mohl vhodným způsobem odpovědět na Pánovo povolání žít v komunitě. Potřebujeme se znovu naučit neustále „vytvářet komunitu“. Zjišťujeme, že z nedostatku komunikace někdy žijeme v izolaci nebo v zneklidňujícím individualismu. Někdy není zachováno ani minimum společných rozhovorů navržené našimi konstitucemi (srov. LCO 5-7; 307, 314 atd.). Při jiných příležitostech, přestože je zákon zachován, nedospějeme k rozhovoru a ke sdílení kde bychom měli být zapojeni všichni. Když se prodlužují tyto podmínky, uvádějí v omyl nejen kvalitu života v komunitě, ale také bratry samotné. Proto povzbuzujeme komunity – aby bratři ať jsou tam početní či nikoliv – rozvíjeli hodnotné styky mezi jejími členy. Komunikace je nejprve a především stanovená antropologicky, definuje lidskou bytost a zlidštuje nás. Komunikace, na svých různých úrovních (sdílení názorů, pocitů a víry ...), dává vznik shodě, společenství, jednomyslnosti. Abychom k ní dospěli, jsou nezastupitelná komunitní setkání. Umožňují nám dát si nezbytný čas pro výměny názorů se zásadními tématy zahrnující náš život a naše poslán a překračit povrchní a funkční rozhovory.

169. Upřímná a bratrská komunikace nám pomůže znovu objevit vzájemnou důvěru v hluboké dobrotě každého bratra a v dobré vůli všech a každého. Svaté kázání proměněné komunity vyrůstá každý den z jejího bratrského života. Vždy bude přítomné pokušení vyhnout se obtížným rozhovorům o našem citovém životě, nepřijímat naše lidské podmínky nebo naše slabosti. Díky tomuto otevření se rozhovoru, můžeme překonat obtíže komunikace mezi generacemi a nebezpečí individualismu, které brání začlenění do komunitních projektů. Nic nemůže nahradit osobní rozhovor. Musíme být pozorní, aby nové prostředky komunikace (e-mail, internet, mobilní telefon ...) nenahrazovali tyto nepostradatelné osobní vztahy.

170. Rekreace a slavení slavností napomáhá vytváření bratrství. Stejně je tomu u neformálních setkání (kulturní akce, výlety), okamžiků zábavy a sdílení radosti (srov. ACG 2004 Krakov, 244 a 247).

171. Komunitní prvek řeholního života nikdy nebude možné omezit jenom na psychologické aspekty a mravy. Jedině uskutečňování božské ctnosti lásky – která je pro sv. Tomáše forma přátelství (S.Th. II-II, q. 23, a. 1.) – nám pomůže v posledním okamžiku překonat rozdělení a neshody a zachovávat stálou starost o bratra a se angažovat v přání mu dobra.

172. Komunikace musí týkat zvláště bratrů blízkých komunit. Neboť bratři kteří bydlí v sousedství, když se schází, tak tento čas strávený společně je často příznivý bratrskému sdílení a k obohacování poslání. Mimo to, zkušenost nám ukazuje velkou blahodárnost, které obstarávají starost laskavého přijetí a pozvání učiněného jiným bratřím, dominikánské rodině, rodinám a těm kteří kdysi patřili k řádu, ve sdílení naší modlitby, našeho stolu a naší konverzace (srov. ACG 2004 Krakov, 226). Toto otevření dominikánské rodině a to zvláště laikům, nám pomůže efektivně postupovat v našem společném poslání (srov. ACG 2001 Providence, 423). Osmisté výročí založení Prouilhe a shromáždění laického dominikánského společenství, oslavované v tomto roce 2007, bylo příležitostí sblížení se, komunikace a vždy větší spolupráce.

B. Dar stárnout v komunitě

173. Naděje stále delšího života otvírá nové možnosti dominikánskému životu: každý starší bratr má ještě před sebou spoustu let během, kterých může hodně přispět společnému životu a apoštolátu. Ve skutečnosti v některých provinciích množství starších bratří citlivě vzrostlo a početní jsou mezi nimi ti, kteří jsou schopni dobře kázat a obohacovat komunitu svou přítomností, svými dary a službami které jí prokazují. Přítomnost bratří limitovaných zhoršeným zdravím nebo vysokým věkem ukazuje pěkně, že naše hodnota nezáleží na tom, co můžeme a nemůžeme dělat, ale že záleží na významu naší přítomnosti v komunitě. Je hodně bratří, kteří nám dávají velký příklad skrze jejich svědectví a tuto etapu jejich života.

174. Pomalé stárnutí limituje schopnosti pro apoštolát a společný život. Tato situace nás staví tváří v tvář výzvě naučit se stárnout a žít bratrským životem v komunitě. Stárnout v komunitě je umění a jako takové to předpokládá učení se, přípravu, sílu a neopominutelnou disciplínu s praktikováním souvisejících ctností, mezi kterými bychom chtěli zdůraznit: umět si nechat pomoci, neisolovat se od ostatních a ani se neuzavírat do sebe, zkoušet být v kontaktu s následujícími generacemi, zůstat v obraze a hledět do budoucnosti s důvěrou.

175. Nejdou-li vysoký věk a nemoc vždy pospolu, čas staří je přesto časem slabšího zdraví. Výskyt nových nemocí související s prodlužováním doby života nás musí pohnout k starostlivosti k fyzickému a psychologickému zdraví a k odpovědnosti pomoci kterou máme, objevit způsob lépe přizpůsobený vhodnému doprovázení nemocných a starších bratří. Vždy bude třeba jim pomoci se cítit členem komunity. Od počátku našeho Řádu starost a opatrování nemocných a starších bratří jsou uloženy jako úkol celé komunity. Humbert z Romans napsal: „není většího milosrdenství než to které prokazujeme vůči nemocným“ a že starší bratři a nemocní bratři musí být vnímáni „se vší možnou citlivostí“ (*Opera de Vita Regulari* I, 205; II, 304).

3. Zasvěcený život: vášně být učedníkem

A. Spoluodpovědnost

176. Dnes je hromadný odstup vůči autoritě jako takové praktikované v dobrou vlády a institucí, který komplikuje jejich vykonávání. Navíc negativní prvky individualismu tvoří napětí mezi osobou a společným dobrem. V dnešní době v polarizované společnosti kde diskuse útočí na slabost osoby místo toho, aby se hledala pravda. Naš dominikánský život není zproštěn těchto postojů dnešní doby. V důsledku je důležité, aby naše životy byly řízeny láskou, která je cílem našeho slibu poslušnosti (srov. LCO 19). Cílem našeho vedení je consensus dostačující mezi bratry. Proto také povzbuzujeme každého z nás obnovit naši profesi a přemítat o tom jak nás ztotožňuje s Kristem (srov. LCO 18).

177. Výzvou pro nás všechny je akceptovat příklad svatého Dominika, který se sám podřizoval rozhodnutím Generální kapituly. Ve čtení a zachovávání naší legislativy objevujeme svoji cestu svatosti a blaha. Tato spiritualita konstitucí nás volá všechny k vzájemné zodpovědnosti. My všichni jsme odpovědní za vlastní blaho našich komunit a našeho dominikánského života. Naneštěstí velmi často odpovědnost za své skutky je viděno jako ubírání osobní nezávislosti, ale ve skutečnosti tato odpovědnost je uznáním, že jsme všichni vzájemně spoluodpovědní za své životy a jeden za druhého.

178. Jednotnost našeho života je založená na poslušnosti (srov. LCO 17, § II); tato poslušnost je tvořena z rozličných dialogů v pohledu nějakého rozhodnutí, které vždy hledá spolupráci bratří pro dobro našeho života a našeho poslání (srov. LCO 20, § III-IV). Ve stejnou dobu nás tento slib vede k sebevýchově nás samotných v našem srdci (LCO 19). Skrze poslušnost akceptujeme to, co jsme zpočátku nechtěli akceptovat. Později se naučíme, že takovýto souhlas přináší hodně ovoce v nás a pro jiné. V těchto momentech si vzpomínáme na první lásku a vášně k dominikánskému životu (srov. *Relatio MO* 8). Tak jak jsme svobodně slíbili poslušnost, tak skutečný teste naší odpovědi na tento slib přichází tehdy jsme-li žádáni dělat to co není ve shodě s našimi vlastními plány.

179. Je podstatné, aby převor upřednostňoval dobrovolnou službu (srov. LCO 20, § III) když naplňuje vůdčí postavení v komunitě a když ji oživuje, povzbuzuje a umožňuje bratrům žít životem, který slibovali zůstávající zcela odpovědní za učiněná rozhodnutí (srov. LCO 311). Navíc, jak prohlašuje Magistr v *Relatio* (srov. 95), převor nejen koordinuje život komunity, ale rovněž ji vede a řídí podle zákonů Řádu.

180. Od počátku naší formace jsme všichni voláni k tomu, abychom byli zcela odpovědní za rozvoj našeho povolání ve svobodné spolupráci s milostí (srov. LCO 156). Proto nikdo nemá právo osvobodit sebe sama od závazků naší legislativy bez porady a předběžného dovolení příslušné autority (ACG 2004 Krakov, 239). Argument, podle kterého je třeba poslouchat své svědomí už nesmí být používán k vyhýbání se odpovědnosti. Generální Kapitula v Providence (ACG 2001 Providence, 279) nám připomíná, že „nemůžeme vyzdvihovat sami sebe jako nezávislý střed naší činnosti a zároveň patřit k Řádu. Jsme na sobě vzájemně závislí z nutnosti a skrze povolání.“

B. Citový život

181. Jisté dnešní kulturní pohledy přítomné v reklamách, filmech, televizních programech, atd. jsou v protikladu k Evangeliumu a k lidské důstojnosti. Obchod se ženami, dětská pornografie, sexuální zneužívání zcela tragicky podřívají základní princip Evangelia: vlastní důstojnost lidské bytosti v každé osobě jako stvořené k obrazu Božímu. Navzdory této skutečnosti chceme znovu potvrdit, že milujeme a jsme milováni. Nicméně lidská láska je omezená a nachází své naplnění v lásce větší, kterou je vztah s Bohem. Láska Boha k nám je samotný důvod, pro který se rozhodujeme k řeholnímu životu. V důsledku toho objímáme svobodně a radostně čistou lásku jako vyjádření naší lásky k Bohu a k lidským přátelstvím.

182. Naše komunity jsou místy sdílení a přijímání (srov. LCO 4, § I). To je zvláště pravdivé pro naše bratry, kteří trpí všemi druhy úzkosti (srov. LCO 12, 13). Každý z nás během života prochází okamžiky krize, které vždy vyžadují soucit, porozumění, odpuštění a ne odsouzení (srov. LCO 3, § II). V tomto jsme všichni stejní. Se stejnými výzvami se setkáváme v našem hledání rovnováhy uvnitř našich vztahů; nacházíme v nich důvěrnost a rozvíjíme je v přátelství u vědomí, že nikdy žádná jiná lidská bytost nemůže odpovědět na všechny naše potřeby.

183. Bratrský život je skutečný pouze jestliže se každý z nás skutečně setkává s druhými, jak to učinil svatý Dominik s hospodským. Ačkoli váháme hovořit o svém citovém životě, nesmíme se nicméně vyhýbat těmto rozhovorům, ve kterých si vzájemně nasloucháme, sdílíme svůj život a nastavujeme tvář našemu lidství v celé jeho složitosti. Znat a rozumět cestám našich bratří nám bude pomáhat být více přívětivými a dovolí nám růst v naší citovosti. Toto vzájemné porozumění nám dovoluje být soucitnými a našim bratřím dovoluje vyjádřit se svobodně a v pravdě. To zabírá čas, vyžaduje si trpělivosti a upřímnou starost o druhého.

184. Naneštěstí, podle naší zkušenosti, se bratři ponenáhlu odtrhují od komunity, aniž bychom to zpozorovali. A jsme-li dotázáni: „Kde je tvůj bratr?“, máme odpověď? Zavázat se navzájem jeden druhému a být odpovědní za každého je bytostnou částí našeho lidského rozvoje a naší přeměny. Jsme proměňováni, když žijeme bratrský život s těmi, které Bůh umístil na jedno místo v jeden zvláštní okamžik. Abychom mohli žít bratrský život, k tomu nám naše zkušenost ukazuje nutnost najít smysl důvěryhodnosti a vzájemné důvěry. Sdílet náš život zahrnuje mluvit o chybách, kterých se dopouštíme a o hranicích, které jsme mohli překročit. Bez příslušné vzájemné důvěrnosti umenšujeme atmosféru důvěry, v jejímž lůně můžeme povzbuzovat své bratry v dobách krize; právě zde všichni zakoušíme moc milosti v našich slabostech. Zde rozpoznáváme svou odpovědnost vůči sobě navzájem, vůči našim bratřím a vůči druhým, kteří hledají uzdravení a odpuštění.

C. Sdílení dober

185. Od počátku řádu svatý Dominik sloučil věrohodnost našeho kázání s životem v dobrovolné chudobě, ve které napodobujeme „apoštoly, kteří bez zlata a peněz hlásali boží království“ (LCO 30). Pro něho potřeby druhých se shodovali s potřebou knih,

kteřé potřeboval pro studium. Skrze jeho příklad poznáváme, že sdílení dober s druhými a mezi námi nás osvobozuje od hromadění dober, které nás uzavírají našemu poslání (srov. LCO 31,2°).

186. Vstoupili jsme do Řádu a opustili jsme všechno, co jsme měli a všechno jsme to vložili do společného dobra. Sledem času neshromáždili jsme to, co jsme dříve opustili. Když bratr prochází z jedné formační doby do druhé, dostává různé asignace, nebo úkoly, jeho osobní věci se pomalu hromadí. Je tento případ stejný s momentem kdy jsme vstoupili do Řádu s jedním kufrem. Později potřebujeme auto, abychom byli schopni se přestěhovat, následovně potřebujeme malou dodávku a nakonec nákladák, který nemusí být dostačující. V jaké míře můžeme jako jednotlivci, komunity, provincie vlastnit věci pro prospěch naší služby, aniž bychom byli zdrojem pohoršení pro lidi na kterých jsme závislí (dobrodinci)? Chudoba vyžaduje odpoutání se „nechat a jít“. Ti, co potřebují nejméně, mohou opravdově a vášnivě sdílet to, co je pro nás to nejčennější: evangelium, které jsme povoláni hlásat (Sk 3,6).

187. Je to Boží prozívatelnost, vyjádřená tím, že lidé nás štědře obdarovávají a tím, na čem naši bratři tvrdě pracují, že máme mnohem více než průměrný obyvatel zeměkoule. V kontextu materialistického světa a kultury vyznávající výkonnost a konzumaci, kde nespravedlivý ekonomický systém vytváří tolik nerovností, kde milióny lidí strádají hladem každý den a postrádají lékařskou péči, zatímco jiní ji mají v nadbytku, kde náš životní styl vrhá do nebezpečí celou planetu, je naší odpovědí na toto všechno prostota života a solidarita s chudými. Někteří z našich rodin mohou být počítáni mezi ty, kteří jsou potřební. Jelikož všechny věci jsou ve společném vlastnictví, rozhodnutí o podpoře rodiny zahrnuje celou komunitu nebo provincii a ne jen bratra samotného. Jak tedy zvládnout potřeby rodin našich bratří bez toho, že by to vytvořilo materiální závislost komunity? Pokud si vytvoří jistou závislost na naší materiální podpoře, nezastřou se tak hodnoty království Božího, které zastupujeme a které máme především předávat?

188. Naše komunity jsou zdroji ochrany a znamením naší konkrétní solidarity s ostatními. Všichni jsou povoláni k přispívání a radostnému podílení se na hmotných dobřech komunity nebo provincií, které jsou dědictvím těžké práce předchozích generací. Zvláštní pozornosti se musí těšit údržba společného majetku. Je tudíž nutné být kvůli spravedlnosti transparentní před vlastní komunitou co se týče našich příjmů a svobodně je odevzdávat. Bratr, který buďto nepřiznává své příjmy nebo odmítá pracovat, je ve skutečnosti tím, kdo komunitu okrádá. Navíc je nutné, abychom spravedlivě jednali s těmi, kdo s námi spolupracují, našimi zaměstnanci a laickým personálem.

189. Uvnitř provincie se komunity liší ve své ekonomické situaci. V solidaritě tedy, jakožto komunity a provincie, jsme zodpovědní za materiální potřeby Řádu. Navíc, jelikož náš slib je veřejný akt, nejsme zodpovědní pouze vůči Řádu, ale vůči širšímu společenství – věřících, kteří nás podporují. Tato zodpovědnost zahrnuje naše využívání zdrojů naší planety, která patří celému lidstvu.

4. Kontemplativní život:

Vášeň pro Boha Ježíše Krista a lidstvo

190. Podle naší tradice byl svatý Dominik vášnivý kazatel a muž modlitby. „Často se Dominik obracel ke svému společníkovi na cestě a říkal mu: ‚Jdi napřed a myslme na našeho Spasitele‘ a sám zůstal pozadu, aby byl sám. Musíme nalézt podobný prostor pro sebe. Je to důležitější než apoštolská aktivita (Damian Byrne, Letter The Common Life, I. Prayer). Tak jako svatý Dominik máme potřebu modlit se neustále, buď rozmlouvat s Bohem, nebo o Bohu a osvojovat si umění života v Boží přítomnosti, kde naše modlitba „posiluje naše bratrské svazky a upevňuje komunitu“ (ACG 2004 Krakov, 222). V kontextu našich zaneprázdněných a přetížených životů a hlučného světa naprosto nezbytně potřebujeme ticho a mlčení. Je to zodpovědností každé komunity zajistit vhodné místo a odpovídající čas pro kontemplaci, která je srdcem celého našeho života. Jsme rodinou, která je povolána k tomu, aby byla spolu, aby chválila, velebila a kázala a stejně tak vedla dialog s lidmi odlišných náboženství, která oceňují život upřímné modlitby.

191. V kontemplaci jsme my sami pozváni ke konverzi a proměně srdce. Jak se smírím se svým bratrem v naší komunitě, kterého jsem urazil, předtím než půjdu kázat jiným? Jak žijeme my jako komunita bratří to, co kážeme? Nakolik kontemplujeme slova svých vlastních kázání? Naše kázání je nejzazší svědectví kvality naší modlitby, která v sobě spojuje všechny prvky našeho života. Providence (ACG 2001 Providence, 211) podtrhla, že „esenciálním subjektem naší kontemplanace je Ježíš Nazaretský, vtělené Slovo“ s nímž musíme mít intimní vztah. Navíc, kontemplanace ovlivňuje naše kázání, když vychází z hloubky naší zkušenosti a naší služby lidem naší doby, zvláště trpícím, chudým a těm, kteří jsou na okraji společnosti. Pokud tomu tak není, naše kázání se stává „zvučícím zvonem“ a „řinčícím kovem“.

192. Naše konstituce nás vyzývají, aby náš jednomyslný život nebyl ničím jiným než tím, co „má být příkladem všeobecného smíření v Kristu, které hlásáme slovem.“ (LCO 2, § II). Nedostatek smíření v našich komunitách způsobuje pohoršení a ubližuje důvěryhodnosti našeho kázání, které pramení z naší kontemplanace. Znovu potvrzuje kapitulu v Calerueze (ACG 1995 Caleruega, 43 – 2°), která povzbuzuje, abychom našli příležitosti pro smíření tím, že vytvoříme liturgický prostor, v němž můžeme sobě navzájem naslouchat a vést zde dialog mezi sebou.

Závěr

193. Začali jsme tuto úvahu příhodou svatého Dominika s hostinským. Místem této příležitosti pro změnu nebyl pulpit, ale jeden z hostinců, kde byl čas pro hluboký dialog a reflexi. Přestože je mnoho míst pro kázání, pro nás dominikány je prvním z nich náš bratrský život (srov. LCO 2) kde máme neobyčejnou příležitost k setkáním, k přijetí a k vzájemnému povzbuzování se v lásce a milosti takovým způsobem, který mění náš život.

194. Uvažovali jsme nad několika událostmi a akcemi, které mění to, co jsme. Nicméně jsme však došli k jednoduché a nepopiratelné skutečnosti, že totiž základní otázkou v našem životě není „co mění náš život?“ ale „kdo mění náš život?“

195. Když se setkáváme s Bohem, s těmi, se kterými se dostáváme do kontaktu v našem apoštolátu, s cizinci a samozřejmě se sebou samými, žije se v nás tak jistý přerod. Když opouštíme tuto kapitolu, naše vzájemné porozumění je lepší. Proces dialogu nás učinil bohatšími, než jací jsme byli, když jsme přijeli. Možná, že právě toto je hlavní bod této reflexe. Shromáždili jsme se v hostinci ve shodě s principy našeho života a sdíleli jsme svou vášň pro Krista a dominikánský život. Nemůžeme se vrátit do našich komunit, s tím, že bychom tam jenom znovu začali svůj zaběhnutý styl života, rozhodně ne, pokud toužíme opravdově následovat kroky svatého Dominika, který se také nevrátil do Osmý. Něco je jiného. My jsme jiní.

KAPITOLA V. FORMACE

Zatím nepřeložený text ve a španělštině.
(č.196-223)

KAPITOLA VI. ŘÍZENÍ

Zatím nepřeložený text v angličtině.
(č. 224-244)

KAPITOLA VII. EKONOMICKÝ ŽIVOT

Zatím nepřeložený text v angličtině.
(č. 245-287)

KAPITOLA VIII. KONSTITUCE A NAŘÍZENÍ

Zatím nepřeložený text v latině.
(č. 288-312)

ZÁVĚR

Zatím nepřeložený text v latině.
(č. 313-316)